

at det omkring i Amtene kan være vanskeligt at finde Personer hertil og finde dem til saadanne Priser, som Amtene kunne staae ved at give. Men det dobbelte Bogholderi er unødvendig saa stor en Fordeel og er igrunden saa simpelt, at naar der skal gjøres et saa alvorligt Skridt ad Lovgivningsveien som dette, saa kan jeg ikke have Betænkelighed ved at gaae en Vej, der maa ansees for at være den rette, og hvis Følger Erfaringen nok vil lære at paastjønne. Et Punkt erkjender jeg at være indviklet, og derfor er jeg ansvarlig, da det staaer i det oprindelige Udkast, nemlig, at foruden Amtsforvalteren ogsaa Ræmneren skal fungere som Kassierer, og at altsaa Kassen ligger paa forskjellige Steder. Der er ingen Tvivl om, at det gjør den hele Forretningssgang lidt mere indviklet; men der kan heller ikke være Tvivl om, at det for alle dem, som have med Amtstuen at gøre, der enten skulle gjøre Udbetalinger til den eller modtage Penge derfra, er en saa stor Bekvemmelighed, at Enhver kan faae Betalingen afgjort i sin Kjøbstad, forsaavidt de for Amtet disponible Summer strække til, at det Offentlige bør finde sig i den Uleilighed, der er forbunden dermed. En anden Bemærkning er, at Amtet ikke er fuldt Herre over Kassieren med Hensyn til Forsendelser; det kan ikke let paalægges Amtsforvalteren og endnu mindre Ræmneren, hvor Udbetalingerne skulle stee udenfor Amtet, at indlade sig i Korrespondance om Pengenes Forsendelse, men derpaa har jeg søgt at raade Bod, idet jeg har tænkt mig, at Regnskabsføreren skal være, om jeg saa maa sige, den sidste Kassierer, saaledes at han oppebærer visse Smaaindtægter, hvorved disse Forsendelser kunne stee direkte. Jeg erkjender imidlertid, at det er en Forbedring, at han er indskrænket til at være blot Bogholder; men jeg troer, at Vanskeligheden kan hæves derved, at i visse Tilfælde Amtmanden kan anvise paa sin Bogholder, der saa meddeleer en foreløbig Kwittering, og at der saa tilveiebringes en endelig Kwittering fra Modtageren. Forresten skal jeg bemærke, at det ikke er store Summer, der ere tilstede i Ræmnerkas-

sen; det er ikke store Beløb, der kunne anvises paa den; der er hovedsagelig kun Tale om de staaende Anviisninger fra Byen eller den nærmeste Omegn, der har med den at gjøre, og det Samme gjælder med Hensyn til Forsendelserne. Jeg skal altsaa anbefale det ærede Thing at følge mit Udkast, som er kommet istand efter Overveielse med Udvalget, og som jeg gjentagende erkjender har igjennem Udvalgets Betænkning modtaget ikke uvæsentlige Forbedringer. Endnu skal jeg kun bemærke med Hensyn til hvad et æret Medlem har anført, at der er jo ikke den Ting i Verden, som ikke kan være Gjenstand for forskjellig Opfattelse, og jeg tvivler ikke om, at der kan være Steder, hvor Amtmandens Approbation er indhentet og givet, uden at det har været nødvendigt; men jeg troer, at en meget eensartet og korrekt Fremgangsmaade vil af sig selv frembyde sig, og selve Lovgivningen giver, mig vitterligt, ingen Anledning til Tvivl om, i hvilke Tilfælde Kommunerne behøve denne Approbation; de have, som sagt, af og til søgt at faae den, hvor det ikke behøves; men i hvilke Tilfælde den behøves, kan ikke være tvivlsomt. Jeg har søgt at imødekomme den Anstuelse, som det nu har vilst sig deles f. Ex. af den ærede sidste Taler, at indskrænke Amtsrådets Virksomhed som overordnet Instants ligeoverfor Kjøbstæderne til det mindst Mulige; men at der gives Forhold, hvor en Appel er nødvendig, og at den saalidt som muligt bør gaae til Indenrigsministeriet, samt at det ikke er ønskeligt, at en enkelt administrativ Embedsmand, der skal afløses af en for en væsentlig Deel valgt Korporation, skal afgjøre saadanne Sager — det troer jeg er lutter Grundsætninger, som i denne Sal ville blive anerkjendte. Jeg vilde ønske, at det under Nr. 17 opstillede Forslag forlæstedes, idet jeg ikke deler denne Frygt for, at Kjøbstæderne skulde lide Overlast, og Forholdet er her dog ikke saa lidt forskjelligt fra det i § 12, som jeg ikke har havt Betænkelighed ved at tiltræde i den Form, som den ved Endringen har modtaget. Naturligvis vil ikke Forslaget under Nr. 17, saaledes som det